

pokračoval v projednání pozůstalosti bez onlehu na domnělý rozpor mezi dědickými přihláškami.

D ů v o d y:

Z obsahu posledního pořízení zůstavitelova vysvítá zřejmě, že pozůstalá vdova není v něm ustanovena dědičkou ve smyslu § 532 obč. zák., nýbrž jen odkazovnicí ve smyslu § 535 obč. zák., poněvadž podle prvního odstavce posledního pořízení nemá jí připadnouti ani celá pozůstalost, ani určitá poměrná část celé pozůstalosti, nýbrž jen určitá hmotná věc, totiž dům č. p. 132 s povinností, vyslovenou v témž odstavci v příčině ceny domu tohoto. Okolnost, že pozůstalá vdova nazvána tam jest spoludědičkou, nerozhoduje, neboť pojmenování toto jest vzhledem na ustanovení §§ 532 a 535 obč. zák. nesprávné. Za přihlášené dědice lze tedy pokládati jen pozůstalé děti, nikoli též pozůstalou vdovu. Poněvadž však ve smyslu §§ 125 a 126 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. může býti řízení zahájeno a rozhodnuto jen tenkrát, když jest rozpor mezi přihláškami dědicův, a takového rozporu zde není, souhlasrá usnesení soudů nižších, pozůstalými dětmi v odpor vzatá, jsou zřejmě nezákonná.

Čís. 832.

Splněním pro závazky dráhy k náhradě dle § 84 a 88 žel. dopr. ř. rozhodným v otázce měny, jest místo určení zásilky.

Mezinárodní úmluva o železniční dopravě nemá v Čsl. republice platnosti.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, Rv I 605/20.)

Jindřich P. zaslal žalobci do Lublaně zboží, jež odevzdal za tím účelem dne 30. dubna 1918 k dopravě ústecko teplické dráze ve stanici Teplicích-Šanově. Žalobce zboží nedošlo a domáhal se proto na zmíněné dráze zaplacení fakturované ceny v Kč. **Procesní soud prvního stádu** žalobě vyhověl. **D ů v o d y:** Zažalovaná pohledávka jest splatna v oblasti Čsl. státu, poněvadž žalovaná dráha má zde své sídlo, jež jest pokládati dle čl. 324 obch. zák. za splnění jejího závazku, plynoucího z nákladního listu. Dlužno proto plniti závazek v měně československé (§ 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.). V odvolacím řízení navrhla žalovaná, aby byla uznána povinnou plniti zažalovaný peníz v měně jihoslovenské. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Jest nerozhodno, kde jest splnění nákladní smlouvy. Neboť uplatňovaný nárok na náhradu škody po případě povinnost k náhradě škody nejsou stanoveny v nákladní smlouvě, nýbrž v § 84 dopr. ř. žel.; splnění tohoto náhradního závazku není tedy závislým na smlouvě nákladní. Ohledně splnění tohoto závazku nedošlo k ujednání, nelze ani dle povahy věci ani dle úmyslu smluvníků usuzovati na určité splnění, proto platí dle čl. 324, odstavec druhý, obch. zák. Teplice jakožto místo sídla žalované za splnění. Právem tedy použito § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.

Nejvyšší soud uznal žalovancu povinnou plniti ve měně jihoslovenské.

Důvody:

Především dlužno vytknouti, že na sporný případ nelze použití mezi-národní úmluvy o dopravě zboží po železnicích ze dne 14. října 1890, čís. 186 ř. zák. z roku 1892, poněvadž nové státy, na půdě bývalého rakousko-uherského mocnářství se utvořivší, zejména republika Československá k této úmluvě dosud nepřistoupily. Platí proto ustanovení železničního dopravního řádu ze dne 11. listopadu 1909, čís. 172 ř. zák. Zboží, jež Jindřich P. dne 30. dubna 1918 ze stanice Teplice-Šanov žalované dráhy jako rychlozboží do Lublaně žalobci zaslal, mělo, jak nesporno, v Lublani žalobci býti odevzdáno. Účelem nákladní smlouvy jest doprava zboží na místo určení a odevzdání jeho osobě, která v nákladním listě jako příjemce jest označena. Proto také § 76 žel. dopr. ř. stanoví povinnost železnice odevzdati příjemci na místě dodacím nákladní list a zboží po zaplacení pohledávek, nákladní smlouvou založených, a po stvrzení přijetí. Tato povinnost jest pro nákladní smlouvu podstatnou. Teprve tím, že zboží na místo dodací (místo určení) se dopraví a tam příjemci odevzdá, jest nákladní smlouva splněna, dle povahy obchodu a dle úmyslu smluvníků dlužno tedy za splnění smlouvy nákladní pokládati místo dodací (místo určení) v nákladním listě uvedené (čl. 324 odstavec první obch. zák.). V daném případě byla tudíž Lublaň pro žalovanou splnění smlouvy nákladní. Zboží však do Lublaně nedošlo, ztrativši se za dopravy, nákladní smlouva nebyla splněna a žalobce domáhá se proto dle §§ 84 a 88 žel. dopr. ř. náhrady za ztrátu zboží. Nelze za správný pokládati názor soudu odvolacího, že pro otázku splnění náhradní povinnosti žalované železnice jest splnění nákladní smlouvy naprosto nerozhodným, ježto prý povinnost žalované k náhradě jest upravena mimo smlouvu nákladní. Strany, uzavírajíce smlouvu nákladní, podrobují se mlčky všem ustanovením železničního řádu dopravního. Nárok na náhradu za ztrátu zboží podle §§ 84 a 88 žel. dopr. ř. nastupuje na místo nároku na plnění podle smlouvy nákladní; nelze jej oddělit od smlouvy nákladní, ježto bez platné nákladní smlouvy nebyl by vznikl. Je tedy zcela přirozeno, že dle povahy věci a dle úmyslu stran v daném případě za splnění náhradní povinnosti žalované pokládati jest taktéž Lublaň. Když tomu tak jest, jsou pro otázku, v jaké měně žalovaná dráha má dáti náhradu za ztrátu, rozhodujícími ustanovení čl. 336 obch. zák. a § 905 obč. zák. Podle těchto však žalobce nemůže žádati zaplacení zažalovaných náhradních částek ve měně československé, nýbrž pouze ve měně jihoslovenské, nastoupivší v Lublani jako splnění na místo měny rakousko-uherské, ve které vznikla žalobcova pohledávka. Opačný názor nižších soudů jest mylným. Proti tomu nelze ničeho odvoditi ze znění § 88 žel. dopr. ř., vedle něhož má býti nahrazena obecná cena, již mělo zboží téhož druhu a jakosti na místě odeslání v době, kdy k přepravě bylo přijato. I kdyby žalovaná ihned po oznámení ztráty byla žalobci nahradila škodu, tenkrát v rakousko-uherských korunách splatnou, nebyl by mohl žalobce později v Lublani přeměnit vyplacený peníz v koruny československé, nýbrž pouze v platidla měny jihoslovenské.